

Sygn. akt I C 588/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2012 roku

Sąd Rejonowy w Głogowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Michał Gabrysz

Protokolant: Monika Mikicka

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2012 roku w Głogowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **B. Ł.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w G.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. na rzecz powódki B. Ł. kwotę 10.000,00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od tej kwoty od dnia 8 maja 2012 roku do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.717,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 588/12

UZASADNIENIE

Powódka B. Ł. domagała się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego nr (...) pozwany wszczął przeciwko powódce egzekucję należności podatkowej, w następstwie której, po zajęciu udziału powódki w spółce I.Ka.S., wyegzekwowano kwotę 379.076,33 zł. Przedmiotowy tytuł nie został jednak nigdy prawidłowo wystawiony przeciwko powódce, co w odniesieniu do wystawionego w tym samym dniu i w taki sam sposób tytułu wykonawczego nr (...) potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny we W. w wyroku z dnia 27 stycznia 2010 r., III SA/Wr 647/09 oraz Sąd Rejonowy w Głogowie w sprawie I C 129/11.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, wskazując, iż nie wystąpiło bezprawne zdarzenie, albowiem wystawiony tytuł wykonawczy zawierał wszystkie ustawowe elementy. Podniosła również, że powódka nie poniosła żadnej szkody, gdyż jedynie wykonała ciężące na niej zobowiązanie podatkowe, a samo spełnienie świadczenia było dobrowolne, oraz że pomiędzy uszczerbkiem doznany przez powódkę a podejmowanymi czynnościami egzekucyjnymi nie występuje adekwatny związek przyczynowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2000 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w G. wystawił administracyjny tytuł wykonawczy nr (...) na kwotę 87.537,60 zł wraz z odsetkami, obejmujący wspólne zobowiązanie podatkowe powódki i jej męża A. Ł. (1) z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 1994 r.

W treści tego tytułu wykonawczego jako zobowiązanego określono wyłącznie A. Ł. (2), po czym w rubryce "dane zobowiązanego" podrubryce "dane identyfikacyjne/dane personalne" dopisano odręcznie słowo (...).

W treści tytułu wykonawczego nr (...) wskazano imiona rodziców A. Ł. (2), jego numer NIP oraz PESEL, a także adres zamieszkania.

Dowód:

tytuł wykonawczy nr (...) z dnia 21 listopada 2000 r. (w:) akta egzekucyjne KM 2445/06,

w zakresie ustalenia jako wspólnego zobowiązania B. Ł. i A. Ł. (2) zobowiązania z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za 1994 r. - okoliczność bezsporna,

Rozstrzygając zbieg egzekucji sądowej i administracyjnej wobec dłużnika A. Ł. (2) Sąd Rejonowy w Głogowie postanowieniem z dnia 28 lipca 2006 r. wyznaczył do łącznego prowadzenia obu egzekucji komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Głogowie.

Pismami z dnia 25 września i 16 października 2006 r. komornik sądowy wezwał stronę pozwaną do przedłożenia oryginału tytułu wykonawczego nr (...) z dnia 21 listopada 2000 r. W odpowiedzi w dniu 3 listopada 2006 r. strona pozwana przedłożyła wystawiony w dniu 2 listopada 2006 r. duplikat tytułu wykonawczego z dnia 21 listopada 2000 r. z dodatkowym formularzem zawierającym adres i numer NIP powódki.

W dniu 17 grudnia 2007 r. komornik sądowy poinformował stronę pozwaną o bezskuteczności egzekucji. W odpowiedzi pismem z dnia 27 grudnia 2007 r. strona pozwana wniosła o zajęcie udziału powódki z spółce z ograniczoną odpowiedzialnością I.Ka.S. oraz wynagrodzenia za pracę w tej spółce.

Po powzięciu wiadomości o dokonaniu zajęcia udziału w spółce I.Ka.S. i wynagrodzenia za pracę, poinformowaniu o złożeniu do sądu gospodarczego wniosku o dokonanie wpisu ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji w rejestrach spółki oraz wezwaniu do zapłaty powódka w dniu 4 lutego 2008 r. przełała na konto komornika sądowego kwotę 379.076,33 zł.

Dowód:

duplikat tytułu wykonawczego nr (...) z dnia 21 listopada 2000 r.(w:) akta egzekucyjne KM 2445/06,

postanowienie Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 28 lipca 2006 r., I Co 1119/06, k. 2 akt KM 2445/06,

pisma komornika sądowego z dnia 25 września i 16 października 2006 r., z dnia 17 grudnia 2007 r., k. 7, 10, 34 akt KM 2445/06,

pisma strony pozwanej z dnia 2 listopada 2006 r. i z dnia 27 grudnia 2007 r., k. 15, 35 akt KM 2445/06,

zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę oraz zajęciu udziału w spółce, wnioski o dokonanie wpisu o wszczęciu egzekucji z udziału w spółce z dnia 11 stycznia 2008 r., k. 36-40 akt KM 2445/06,

pismo powódki do komornika sądowego z dnia 31 stycznia 2008 r., k. 46 akt KM 2445/06,

polecenie przelewu z dnia 4 lutego 2008 r., k. 12,

Na podstawie umowy majątkowej małżeńskiej z dnia 29 grudnia 1998 r. powódka i jej mąż A. Ł. (2) wyłączyli obowiązującą w ich małżeństwie ustawową wspólność majątkową.

Dowód:

umowa z dnia 29 grudnia 1998 r., k. 47-48;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

Stan faktyczny niniejszej sprawy różni się od tego w sprawie I C 129/11 między innymi tym, iż do zapłaty przez powódkę kwoty 379.076,33 zł doszło nie w toku egzekucji administracyjnej (jak w przypadku realizacji tytułu wykonawczego nr (...)), lecz w toku egzekucji prowadzonej przez komornika sądowego, po przekazaniu mu łącznego prowadzenia egzekucji wszczętych przeciwko A. Ł. (2) w wyniku rozstrzygnięcia zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej postanowieniem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 28 lipca 2006 r. Z tego względu podstawy prawnej dochodzonego żądania nie mógł stanowić przepis art. 168b ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji z dnia 17 czerwca 1966 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954; dalej jako u.p.e.a.). Jako podstawę prawną żądania pozwu powódka wskazała przepis art. 417 § 1 k.c.

Stosownie do przepisu art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu nadanym nowelą z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Jest to odpowiedzialność za bezprawne zachowanie przy wykonywaniu władzy publicznej, niezależna od winy. Brak w przepisach prawa jednoznacznych i wyczerpujących kryteriów pozwalających na wyodrębnienie zachowań polegających na wykonywaniu władzy publicznej. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się szerokie rozumienie pojęcia "wykonywanie władzy publicznej" i obejmuje się nim nie tylko czynności decyzyjne organów władzy publicznej (orzeczenia, decyzje administracyjne, zarządzenia), lecz także czynności o charakterze porządkowym lub organizacyjnym, jak również czynności faktyczne, jeżeli tylko mieszczą się w obszarze kompetencji organów władzy publicznej, a więc należą do sfery wykonywania władzy publicznej niejako ze swej natury. Chodzi zatem o wszelkie formy aktywności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych, których wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki (por. np. wyrok TK z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK 2001, nr 8, poz. 256). Charakter niewładczy mają natomiast działania organów administracji podejmowane przy wykorzystaniu form dostępnych powszechnie wszystkim uczestnikom obrotu prawnego, na podstawie przepisów prawa prywatnego, gwarantujących równorzędną pozycję stronom nawiązywanego stosunku prawnego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z dnia 13 grudnia 2011 r., III CZP 48/11, OSNC 2012, nr 5, poz. 57). Jako przejaw wykonywania władzy publicznej postrzegać należy uprawnienie organów administracji do wystawiania tytułów wykonawczych i żądania przeprowadzenia na ich podstawie (a niekiedy przez ten sam podmiot, który wystawił tytuł wykonawczy) egzekucji administracyjnej lub - w wypadkach, gdy pozwalają na to przepisy - sądowej w celu realizacji wierzytelności objętej takim tytułem. Takiej możliwości nie mają wszyscy uczestnicy obrotu prawnego, a przepisy przyznające podobne uprawnienie podmiotom niebędącym organami administracji zostały wyeliminowane z porządku prawnego (por. dotyczący bankowych tytułów wykonawczych art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. - Prawo bankowe; Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.). Niewątpliwie tego typu aktywność ze strony organów administracji państwowej wiąże się także z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki.

Zdaniem Sądu, w świetle ujawnionych w sprawie dowodów, a w szczególności treści administracyjnego tytułu wykonawczego nr (...) z dnia 21 listopada 2000 r., nie może być jakichkolwiek wątpliwości, iż wobec powódki nigdy nie doszło do wystawienia prawidłowego tytułu wykonawczego, a w konsekwencji do powstania ważnej podstawy wszczęcia i prowadzenia egzekucji. Według obowiązującego w chwili wystawienia tytułu wykonawczego nr (...) przepisu art. 26 § 1 u.p.e.a., organ egzekucyjny wszczyna egzekucję administracyjną na wniosek wierzyciela i na podstawie wystawionego przez niego tytułu wykonawczego. Jeżeli wierzyciel jest jednocześnie organem egzekucyjnym, przystępuje on z urzędu do egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego przez siebie wystawionego (art. 26 § 2). Zgodnie z art. 29 § 1 i 2 u.p.e.a., organ egzekucyjny bada z urzędu dopuszczalność egzekucji

administracyjnej, a jeżeli obowiązek, którego dotyczy tytuł wykonawczy, nie podlega egzekucji administracyjnej lub tytuł wykonawczy nie spełnia wymogów określonych w art. 27 § 1 i 2, organ egzekucyjny nie przystępuje do egzekucji. Z kolei stosownie do obowiązującego w tej samej dacie art. 27 § 1 u.p.e.a., tytuł wykonawczy powinien zawierać m.in. wskazanie imienia i nazwiska lub nazwy zobowiązanego, jego adresu, a także - w razie możliwości - adresu jego zakładu pracy (pkt 2) oraz datę wystawienia tytułu, podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego oraz odcisk pieczęci urzędowej (pkt 5). Wystawiony w dniu 21 listopada 2000 r. tytuł wykonawczy nr (...) w oczywisty sposób nie odpowiadał tym wymaganiom jako podstawa egzekucji w stosunku do powódki. Dopisanie po wystawieniu (na co wskazują zasady logiki i doświadczenia życiowego; gdyby bowiem jeszcze w dniu wystawienia tytułu zorientowano się, że pominięto w nim zobowiązanego, to po prostu sporządzono by nowy egzemplarz tytułu wykonawczego) tytułu wykonawczego w jego treści słowa (...) w sensie prawnym nic nie znaczy. Zapis taki nikogo bowiem nie identyfikuje. Zamieszczenie takiego sformułowania, bez jakichkolwiek danych indywidualizujących zobowiązanego (nazwisko, adres, imiona rodziców), ale też bez zaopatrzenia go podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego osoby, która zapisu takiego dokonała, pozbawia go jakiegokolwiek doniosłości prawnej. To są rzeczywiste powody wadliwości tytułu wykonawczego nr (...), a nie wskazywana przez pozwanego, a rzekomo podnoszona także przez powódkę okoliczność, że część formularza tytułu wykonawczego wypełniona została pismem ręcznym (por. wyrok NSA z dnia 26 stycznia 2012 r., (...), LEX nr 1113584).

Tytuł wykonawczy jest dokumentem urzędowym, który musi spełniać rygorystycznie określone wymogi treściowe. Podobnie, jak określenie w treści tytułu innych jego obligatoryjnych elementów, tak również (a raczej przede wszystkim) oznaczenie osoby zobowiązanego pełni funkcję gwarancyjną, warunkując wszczęcie i prowadzenie egzekucji. Egzekucję prowadzoną na podstawie tytułu wykonawczego niespełniającego podstawowych ustawowych wymagań uznać należy za prowadzoną bez podstawy prawnej (por. też postanowienie SN z dnia 12 czerwca 1996 r., III CZP 61/96, OSNC 1996, nr 3, poz. 20 oraz wyroki WSA w Bydgoszczy z dnia 9 listopada 2009 r., I SA/Bd 223/09, LEX nr 555439, WSA w Szczecinie z dnia 6 maja 2009 r., (...) SA/Sz 226/09, LEX nr 565739, WSA w Poznaniu z dnia 21 kwietnia 2009 r., (...) SA/Po 644/08, LEX nr 530037).

Bezprawność działania pozwanego wyrażała się nie tyle w wystawieniu wadliwego tytułu wykonawczego, co w zażądaniu wszczęcia egzekucji na podstawie tego tytułu. W odniesieniu do udziału w spółce I.Ka.S. oraz wynagrodzenia za pracę miało to miejsce w grudniu 2007 r. (por. pismo pozwanego z dnia 27 grudnia 2007 r., k. 35 akt KM 2445/06), co uzasadniało ocenę zachowania pozwanego na podstawie art. 417 § 1 k.c. w brzmieniu nadanym nowelą z dnia 17 czerwca 2004 r. W świetle art. 29 § 2 u.p.e.a. (w brzmieniu obecnym) pozwany powinien był odstąpić od egzekucji na podstawie niespełniającego wymagań ustawowych tytułu wykonawczego.

Wskazać jednocześnie należy, iż oceny o braku podstawy prawnej do żądania egzekucji z majątku powódki nie wyłącza okoliczność, że w dniu 2 listopada 2006 r. pozwany, po dwukrotnym wezwaniu przez komornika sądowego, wystawił "duplikat" tytułu wykonawczego nr (...) z dnia 21 listopada 2000 r. Skoro bowiem wobec powódki, z przyczyn wskazanych powyżej, nigdy nie doszło do wystawienia prawidłowego tytułu wykonawczego, a tym samym do powstania ważnej podstawy prowadzenia egzekucji, to okoliczności tej nie mogło zmienić wystawienie duplikatu pierwotnego, wadliwego tytułu. Niezależnie od tego, wystawienie przez pozwanego w dniu 2 listopada 2006 r. "duplikatu" wzbogaconego o treści, których pozbawiony był oryginalny tytuł wykonawczy (dane adresowe i numer NIP powódki), świadczy o niedopuszczalnej próbie naprawiania w drodze sporządzenia duplikatu ewidentnych wadliwości oryginalnego tytułu wykonawczego. Gdy się dodatkowo zważy, że do sporządzenia przez pozwanego tego typu "duplikatu" tytułu wykonawczego nr (...) doszło w warunkach, gdy pozwany miał już pełną świadomość kwestionowania przez powódkę i jej męża na drodze administracyjnej innego tytułu wykonawczego z powołaniem się na brak spełnienia wymagań z art. 27 u.p.e.a., w tym na brak wystawienia odrębnych tytułów wykonawczych na każdego z małżonków (por. postanowienie Dyrektora Izby Skarbowej we W. z dnia 12 października 2004 r., doręczone stronie pozwanej w dniu 19 października 2004 r., k. 62-64 akt KM 2445/06), to uprawniony jest wniosek, iż w niniejszej sprawie działania podejmowane przez pozwanego względem powódki były nie tylko bezprawne, lecz także zawinione.

Powyższe przesądzało odpowiedzialność pozwanego za skutki bezprawnie wdrożonej egzekucji w sferze majątkowej powódki, niezależnie od tego, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy, inaczej niż w sprawie I C 129/11, do ściągnięcia wierzytelności objętej wadliwym tytułem wykonawczym doszło nie w następstwie czynności egzekucyjnych Naczelnika Urzędu Skarbowego w G., lecz komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Głogowie. Organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 804 k.p.c.), w razie zatem wdrożenia bezprawnej lub bezpodstawnej egzekucji wierzyciel obowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej przeprowadzeniem takiej egzekucji.

Podkreślić jednocześnie należy, iż szkoda w majątku osoby dotkniętej egzekucją przeprowadzoną na podstawie bezprawnie wystawionego tytułu wykonawczego pozostaje - wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego - w normalnym związku przyczynowym z wystawieniem tego tytułu (por. wyroki SN z dnia 25 kwietnia 1997 r., I CKN 60/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 173, z dnia 8 listopada 2002 r., III CKN 2/01, LEX nr 75287, z dnia 11 stycznia 2006 r., III CK 325/05, LEX nr 183597, z dnia 9 marca 2007 r., V CSK 452/06, LEX nr 253447 oraz wyrok SA w Katowicach z dnia 18 września 2003 r., I ACa 144/03, Wokanda 2004, nr 12, s. 46). Za ugruntowany w orzecznictwie sądowym można obecnie uznać także pogląd, że gdy szkoda wyrządzona została w wyniku bezprawnie wdrożonej egzekucji pozwany o naprawienie szkody nie może powołać się na to, że w wyniku jego zgodnego z prawem zachowania się, poszkodowany doznałby takiego samego uszczerbku, gdy rzeczywiste zachowanie się pozwanego stanowiło naruszenie norm mających zapobiegać tej szkodzie (por. oprócz powołanego wyżej wyroku z dnia 11 stycznia 2006 r., III CK 325/05 także wyroki SN z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 193/04, OSP 2006, nr 7-8, poz. 89, z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 272/09, LEX nr 578166 oraz z dnia 29 kwietnia 2010 r., IV CSK 467/09, OSNC-ZD 2010, nr D, poz. 116). Nie ma więc znaczenia, że ostateczny efekt bezprawnie prowadzonej egzekucji odpowiada prawu materialnemu. Przyjęcie odmiennego stanowiska oznaczałoby przyzwolenie na prowadzenie egzekucji "za wszelką cenę", z naruszeniem norm o charakterze gwarancyjnym, których przestrzeganie miało zapobiegać takim właśnie egzekucjom. Tym samym nie mógł odnieść skutku argument pozwanego, że dokonując wpłaty w toku egzekucji na poczet objętej tytułem wykonawczym wierzytelności "powódka w istocie rzeczy wykonała ciężące na niej zobowiązanie podatkowe".

Jako całkowicie chybiony uznać należało również pogląd pozwanego, iż świadczenie, do którego była zobowiązana powódka, spełniła dobrowolnie. Z akt sprawy KM 2445/06 wynika jednoznacznie, że egzekwowaną kwotę powódka uiściła po powzięciu wiadomości o dokonaniu zajęcia udziału w spółce I.Ka.S. i wynagrodzenia za pracę, o złożeniu do sądu gospodarczego wniosku o dokonanie wpisu ostrzeżenia o wszczęciu egzekucji w rejestrach spółki oraz o wezwaniu do zapłaty, a zatem w następstwie podjętych przez komornika czynności egzekucyjnych. Spełnione w takich okolicznościach świadczenie należy kwalifikować jako świadczenie wyegzekwowane (por. także M. Brulińska (w:) J. Gołaczyński "Wybrane zagadnienia egzekucji sądowej", Warszawa 2008, s. 76; A. Marciniak "Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji. Komentarz", Warszawa 2009, s. 250). Wyrazem tego w realiach sprawy było także przelanie egzekwowanej kwoty na konto komornika. Jednocześnie, jak trafnie przyjął Sąd Najwyższy w powołanym wyżej wyroku z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 272/09, przekazanie wierzycielowi przez komornika kwot ściągniętych od dłużnika w wyniku uznanej za bezprawną egzekucji nie może spowodować zmniejszenia lub wygaśnięcia zadłużenia dłużnika, gdyż skutek taki może wywołać tylko egzekucja, której prawna skuteczność nie została podważona.

Bez znaczenia dla sprawy były argumenty stron odwołujące się do treści art. 27c u.p.e.a. Są one o tyle chybione (pomijając nawet kwestię daty wejścia w życie wymienionego przepisu), że regulacja art. 27c u.p.e.a. dotyczy sytuacji, gdy tylko jeden z małżonków jest podmiotem zobowiązany, a drugi takiego statusu nie ma, lecz zachodzi podstawa do prowadzenia egzekucji z majątku wspólnego zobowiązanego i jego współmałżonka (por. postanowienie SN z dnia 27 maja 2010 r., III CZP 27/10, OSNC-ZD 2011, nr A, poz. 7, zob. też wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 19 stycznia 2011 r., III SA/Wr 747/10, LEX nr 758076 oraz wyrok NSA w W. z dnia 15 lutego 2010 r., (...), LEX nr 590863). Dla sytuacji, gdy - jak w niniejszej sprawie - oboje małżonkowie mają status osób zobowiązanych (co było poza sporem), przepis art. 27c u.p.e.a. nie wprowadził zatem żadnej merytorycznej zmiany. W takim wypadku, tak przed wejściem w życie przepisu art. 27c u.p.e.a., jak i po jego wejściu w życie, konieczne było - jak przyjął Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 stycznia 2010 r., III SA/Wr 647/09, dotyczącym oceny prawidłowości wystawionego wobec powódki

w tym samym dniu i w ten sam sposób tytułu wykonawczego nr (...) - wystawienie tytułu wykonawczego osobno na każdego zobowiązanego.

W toku niniejszego postępowania strona pozwana nie kwestionowała twierdzeń pozwu, iż w chwili skierowania egzekucji do majątku osobistego powódki wiedziała o umownym wyłączeniu małżeńskiej wspólności majątkowej i ustanowieniu rozdzielnosci majątkowej pomiędzy powódką i jej mężem, stąd też mając na uwadze przede wszystkim dowody ujawnione w sprawie I C 129/11 okoliczność tę uznano za przyznaną przez stronę pozwaną (art. 230 k.p.c.). W sprawie wyłączone było zatem powoływanie się przez stronę pozwaną na ochronę wynikającą z art. 471 k.r.o. (dawny 47 § 2 k.r.o.).

W ramach przysługującego uprawnienia (art. 414 k.c.) powódka oparła swoje żądanie na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych, co czyni bezprzedmiotową przedstawioną w odpowiedzi na pozew argumentację pozwanego odwołującą się do przepisów o świadczeniu nienależnym (art. 410 k.c.).

W toku bezprawnie przeprowadzonej na wniosek pozwanego i na podstawie przedłożonego przez niego wadliwego tytułu wykonawczego z majątku osobistego powódki wyegzekwowano kwotę 379.076,33 zł i kwota ta stanowiła szkodę powódki. Żądanie zapłaty części należnego odszkodowania w wysokości 10.000 zł zasługiwało więc w pełni na uwzględnienie. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetki ustawowe od dochodzonej kwoty zasądzone zostały od momentu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu (30 kwietnia 2012 r.) i upływu okresu potrzebnego do niezwłocznej zapłaty (art. 455 k.c.), przyjętego przez Sąd w wymiarze 7 dni, tj. od dnia 8 maja 2012 r. W sprawie nie ujawniono, by powódka wzywała pozwanego do zapłaty tej kwoty jeszcze przed wniesieniem pozwu, stąd też niezasadne było żądanie przyznania odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Jedyne w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 100 zdanie drugie i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 4 w zw. z § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349), mając na względzie, iż powódka wygrała sprawę niemal w całości.